

## Nr 910

Av herr **Bengtson** i Solna m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 120, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 754 i Första kammaren)

Enligt hittills gällande bestämmelser har statsanställd, som i samband med tillträdande av tjänst å annan ort åtnjutit flyttning ersättning, varit fri från skattskyldighet för sådan ersättning. I princip har detta inneburit att han åtnjutit avdrag för de med flyttningen förenade kostnaderna. Annan person, som själv haft att stå för de med flyttningen förenade kostnaderna, har däremot inte kunnat åtnjuta avdrag härför. Den statsanställda har sålunda befunnit sig i en privilegierad ställning.

I proposition nr 120 föreslås nu, att skattefriheten för flyttningskostnadsersättningar skall utsträckas till andra än statsanställda. Enda begränsningen — och en naturlig sådan — är att kostnaderna skall vara skäliga. I propositionen uttryckes detta sålunda att ersättning från arbetsgivare till bestridande av flyttningskostnader skall upptagas såsom intäkt allenast i den mån ersättningen utgått med väsentligt högre belopp än som gäller för befattningshavare i statens tjänst.

I ett avseende har sålunda situationen förbättrats för de i privat tjänst anställda. Såsom departementschefen anför råder med det föreslagna systemet så till vida jämställdhet att skattefrihet föreligger för alla, i de fall ersättning för flyttningskostnaderna utgives av arbetsgivaren, men avdragsrätt förvägras alla, som icke åtnjuter sådan ersättning. Denna jämförelse synes oss emellertid sakna relevans. Den väsentliga skillnaden i beskattningshänseende synes oss nämligen vara den som råder mellan dem som åtnjuter flyttningskostnadsersättning och dem som av egna medel måste bekosta flyttning, t. ex. för att tillträda ny tjänst.

Lönebeskattningsutredningen, vilken gjort förarbetet till nu föreliggande förslag från Kungl. Maj:ts sida, hade föreslagit rätt till avdrag för flyttningskostnader för skattskyldig med eget hushåll, som på grund av byte av verksamhetsort avflyttat till ny bostadsort. Departementschefen avvisar dock detta förslag. Han säger sig hysa starka betänkligheter mot en generell avdragsrätt för flyttningskostnader, vilka han anser i och för sig vara att betrakta som levnadskostnader. Till denna ståndpunkt kan vi inte ansluta oss.

Enligt vår mening bör principen om likformighet i beskattningen leda fram till att avdrag för flyttningskostnader skall medgivas. Det kan inte vara rimligt att den som får kostnaderna ersatta av sin arbetsgivare skall befinna sig i en bättre skattesituation än den som av egna medel måste bekosta sin flyttning.

Enligt gällande bestämmelser har skattskyldig rätt att åtnjuta avdrag för kostnader vad gäller resor till och från arbetsplatsen. Enligt det förslag som framlägges i proposition nr 120 skall vidare skattskyldig, som på grund av sin verksamhet avflyttat till ny ort men inte kunnat anskaffa familjebostad därstädes och på grund härav har dubbla bostäder, få åtnjuta avdrag för fördyringen av levnadskostnaderna. Det borde vara en naturlig konsekvens av nämnda förhållanden att den person som kan flytta till den nya verksamhetsorten och härigenom begränsa fördyringen av levnadskostnaderna, eventuellt också resekostnaderna, får avdrag för de med flyttningen förenade kostnaderna. Genom att flytta begränsar han för framtiden sina avdragsgilla omkostnader.

Vi vill här ytterligare åberopa att en generell avdragsrätt beträffande flyttningskostnader föreslagits ej blott av lönebeskattningsutredningen utan även av 1944 års skattesakkunniga.

Vid remissbehandlingen har gentemot lönebeskattningsutredningens förslag rörande flyttningskostnaderna invänts, att en avdragsrätt enbart för den som redovisat inkomst av tjänst skulle missgynna sådana jordbrukare och rörelseidkare, vilka för att bättre kunna sköta jordbruket respektive rörelsen flyttar till eller närmare verksamhetsorten. Denna invändning finner vi bärande. Vi anser sålunda, att rätt till avdrag för flyttningskostnader bör medgivas i enahanda utsträckning inom förvärvskällorna jordbruk, rörelse och tjänst.

Under åberopande av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen måtte antaga det vid proposition nr 120 fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med följande tillägg.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — tillhörande fördelningsledning; — — —

kostnad för resor och flyttning i och för brukandet av fastigheten.

Har skog — — — tidigare medgivits.

Har växande — — — av upplåtelsen.

Hemmavarande barn — — — tillhöra arbetspersonalen.

Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — tillhörande fördel-

ningsledning;

kostnad för resor och flyttning i och för den skattskyldiges deltagande i rörelsens skötsel.

Har skattskyldig — — — oavskrivna värde.

33 §.

1 mom. Från intäkt — — — såsom intäkt.

Avdrag får — — — tjänstens fullgörande;

kostnad för resor och flyttning i tjänsten, i den mån ej särskild ersättning varit därför anvisad.

Har den — — — gäld avdragas.

Den, som — — — arvode utgått.

I andra — — — 2 mom. anges.

Anvisningar

till 22 §.

9. Avdrag för flyttningskostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller avsevärt närmare ort, där han brukar jordbruksfastighet som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk. Angående vad som är att hänföra till flyttningskostnad se punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 29 §.

15. Avdrag för flyttningskostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller väsentligt närmare ort, där han driver rörelse som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk. Angående vad som är att hänföra till flyttningskostnad se punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 33 §.

5. Avdrag för flyttningskostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller väsentligt närmare ort, där han erhållit fast anställning som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk. Sålunda må bl. a. avdragas skäliga kostnader för den skattskyldiges och till hans hushåll hörande personers resor, transporter av bohag, in- och uppäckning, emballage, magasinering och försäkring. Avdrag får icke äga rum för sådan del av flyttningskostnad som ersatts av den skattskyldiges arbetsgivare (jfr punkt 4 av anvisningarna till 32 §).

Stockholm den 26 april 1963

Bengt Bengtson

Hans Nordgren

Carl Östlund